

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 615. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm33201/facsimile.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den Catilinariske Sammensættese beg, for Ciceros og Sallusts Styk, har gjort mere Dugtigt i den sorte Verden end Pompeius Africiske Triumph, mane vi tale lidt mere derom end den fortjende. Vil kan vi ikke set noget Prism indehæde os i den bundløse Grænehed, der ved denne Hellighed kom for Dagen, thi den hører ikke til den store Verdens men til det lille Hævedes Historie, der ved de Romerske Classikar kun er blevet alt, for til bestrebet og vidt delkiendt; men da Ciceros spiller en Hoved-Rolle i Mordbrand-Historien, og „det Ciceronianst“ unægtelig er Latinitetens bedste Side, kan vi dog, uden vor Skade, faste et Blik paa Rom i det Aar, Pompeius indtog Jerusalem.

Marcus Tullius Cicerio, den dybeste Oratør og den største Taler i Rom, hvor Man aldrig kom videre i Philosofien end til at trode om Alt undtagen om sin egen Ufoilbarhed, og fikatte det Velkænsheds Messier-Stykke at tilde Det og bestille Dommeren, eller dog at kunne nærlig suette, sminke og sætte hoad det skulde være; denne Ridder-Son fra Arpinum, som den gamle Abel kaldte nybagt (*norus homo*) og de indfødte Romers Indsideren (*agullians*), havde vel endt ved at stige, hvor Grens Vei løb mellem Odd og Egge, der var ham, som de fleste Jurister, modbydelige Ting mere bog blev han engang Vor gæte Master, dertil fordi det øster Syllas Tide just ei havde stort at krybe, og dertil fordi han var gode Venner med Pompeius, hvil Parti stod i Kære under hans Frosserne. Hvorvidt for det mohsatte Parti var egenlig Marcus Crassus, den Romerske Kroks; men han havde formegnet at tade til at være Stort, saa det var den snejige, sornsvone, forgielbede og ilde hængende Lucius Catilina, der tiltrak sig Alls Spærkhed, som gaende frugtsommelig med voldsomme Planer til Omstørning af den nærværende Tingenes Orden, for Pompeius kom tilbage med sin Krigs-Hær. Catilina var af gammel Adel, havde

